

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 578/24
14.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела нехатно лишење живота из члана 118 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву и браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Зарије, изјављеним против пресуде Вишег суда у Панчеву 1К.бр. 22/23 од 19.03.2024. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана **14.10.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву и браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Зарије, па се пресуда Вишег суда у Панчеву 1К.бр. 22/23 од 19.03.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву 1К.бр. 22/23 од 19.03.2024. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела нехатно лишење живота из члана 118 КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено је одређено да ће се ова казна извршити без електронског надзора, тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у ..., ул. ..., те уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у којима суд станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљеном се у изречену казну затвора урачунава време проведено у притвору од 27.06.2022. године до 27.07.2022. године. Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка ВЈТ у Панчеву у износу од

310.412,00 динара, на рачун ВЈТ у Панчеву, као и трошкове кривичног поступка пред Вишим судом у Панчеву у износу од 36.454,00 динара и у износу од 5.000,00 динара, на име трошкова паушала, на рачун буџетских средстава суда у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- јавни тужилац ВЈТ у Панчеву, због битне повреде одредаба поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи и окривљеног огласи кривим због кривичног дела убиство из члана 113 КЗ и осуди га на казну затвора у границама прописаним законом или побијану пресуду преиначи у делу одлуке о казни и окривљеног осуди на казну затвора у дужем временском трајању и

- бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Зарија, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, окривљеном изрекне блажу казну од оне изречене побијаном пресудом.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр.610/24 од 28.05.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу ВЈТ у Панчеву, укине ожалбену пресуду а истовремено да одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалбе су неосноване.

Жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву се указује да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање и пресуду донео уз битну повреду одредаба кривичног поступка, имајући у виду да је суд погрешно ценио две спорне околности, односно на који начин је дошло до опаљења из предметног пиштоља и психички однос окривљеног према овом делу, односно да је реч о евентуалном умишљају, а не о свесном нехату, како је то нашао првостепени суд, у ком делу је пресуда неразумљива. Ово посебно, ако се има у виду налаз вештака судске медицине и балистичара који су описали механизам повређивања и узајамни однос оштећеног и окривљеног, односно уста цеви улазне ране, те правац кретања пројектила, због чега остаје нејасно зашто суд није прихватио навод тужилаштва да су у тренутку опаљења уста цеви била уперена ка оштећеном, јер стрелна рана није могла настати ни на један други начин, изузев на описани начин. С тим у вези, окривљени је током поступка мењао одбрану и прилагођавао исту, а у делу који се односи на руковање оружјем, због чега је по налажењу оптужбе, суд потпуно произвољно закључио о начину на који је дошло до опаљења, при чему је суд запоставио друге делове наведеног вештачења, да је вештак егзактно искључио могућност нехатног опаљења. С тим у вези, суд је погрешно утврдио психички однос окривљеног према делу, а имајући у виду да се ради о

полицајцу који је био дужан да се понаша са одређеном појачаном пажњом, а не као човек који никад није имао контакт са оружјем, у ком делу је пресуда остала без разлога, те да је суд погрешно утврдио да је окривљени критичном приликом поступао са свесним нехатом, јер се у конкретном случају ради о евентуалном умишљају.

Међутим, насупротив овако изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву, правилно је првостепени суд нашао и за свој закључак дао довољно јасне, уверљиве и прихватљиве разлоге, а током поступка је окривљени својим радњама извршио кривично дело нехатно лишење живота из члана 118 КЗ, за које га је првостепени суд и огласио кривим, те су супротни жалбени наводи јавног тужиоца, којима се оспорава првостепена пресуда, оцењени као неосновани.

Наиме, правилно је првостепени суд, ценећи одбрану окривљеног дату током првостепеног поступка, исту прихватио у делу у коме је навео да је критичном приликом држао пиштољ у висини кука или мало испод и да му је приликом повлачења навлаке пиштоља који се налазио у нагнутом положају, пиштољ клизнуо из руке, услед чега је дошло до померања пиштоља и цеви у правцу у коме се налазио његов отац, да је неки од његових прстију склизнуо и повукао окидач и да је тада дошло до опаљења, а да пиштољ у тренутку опаљења није био обезбеђен механизмом “де кок”, када је дошло до опаљења из ватреног оружја, при чему из обављених вештачења произлази да се на основу расположивих података не може поуздано утврдити даљина пуцања, али да је у конкретном случају јасно да се не ради о прислону, што је потврдио и вештак специјалиста судске медицине и да се искључују веће удаљености, те да је могућа варијанта управо она како је окривљени описао на ком месту се налазио када је дошло до опаљења. Наведена одбрана окривљеног је потврђена налазом и мишљењем вештака балистичара и вештака судске медицине у делу где су исти навели да се може искључити могућност да је оштећени стајао усправно у тренутку задобијања повреде, при чему је оштећени морао бити окренут својом предњом и десном страном тела ка устима цеви оружја повијен уназад, а могуће и благо повијен у коленима, те да је вештак констатовао да је положај окривљеног, а с обзиром на начин држања пиштоља и оштећења на самом орману, те је даље навео да отвор за избацивање чаура код пиштоља система “ЦЗ 99”, захвата десну и горњу страну навлаке, а мањим делом и леву страну навлаке пиштоља и да је уобичајено код ових пиштоља да се избацује чаура у читавом полукругу од 180° од напред преко десне стране оружја до иза самог оружја, због чега би у случају који је описан од стране окривљеног, отвор за избацивање чауре био заротиран практично за 90°, тако да би очекивана слика избацивања чауре била заротирана за 90°, те да би положај ове чауре могао да одговара њеном положају утврђеном према фотодокументацији на лицу места, односно фотографији број 3 у ходнику куће фотографисано са прага улазних врата. С тим у вези, прихватање навода одбране окривљеног, да је приликом руковања пиштоља неким од његових прстију склизнуо, повукао окидач и да је тада дошло до опаљења и да пиштољ у тренутку опаљења није био обезбеђен механизмом “де кок”, суд је засновао и на анализи карактеристика предметног пиштоља марке “Застава”, модел 99, за које оружје је вештачењем од стране вештака балистичара утврђено да поседује могућност функционисања, како у режиму двоструке акције, када је ударач у предњем (спуштеном) положају, тако и у режиму једноструке акције када је ударач у задњем положају, односно запета; а о којим теничким подацима предметног пиштоља се суд детаљно изјаснио на страни 32. образложења побијане пресуде, које разлоге у свему

као правилне прихвата и овај суд. С тим у вези, одбрану окривљеног, у делу где је објаснио да је пиштољ држао у десној руци мало нагнут, покушавајући да избаци оквир из пиштоља, да је осетио оквир у левој руци, коју је држао испод и тада повукао механизам за репетирање пиштоља и видео да у цеви нема метка, а затим чуо неки звук када је вратио тај механизам, због чега може да претпостави да је можда механизам повукао из оквира са муницијом метак у цев, а да он тада због стања умора и узбуђености није схватио, суд је прихватио, имајући у виду мишљење вештака балистичара Милоша Копечног, који је на главном претресу навео да није неопходно да оквир буде у потпуности извађен из рукохвата пиштоља како би се спречило увођење метка и да је довољно да се он помери за онолико растојање колико је потребно да се метак не би налазио испред чела затварача, а што је у пракси негде око 3мм до 5 мм, на основу чега се може закључити да би мање мање извлачење оквира од наведених вредности довело до увођења метка у цев, односно да је редовна процедура повлачења навлаке у задњи положај и кривљења пиштоља ка земљи ради визуелне провере лежишта метка, те са друге стране уколико оквир није избачен са свог места и налази се забрављен у дршци, повратним ходом навлаке дошло би до увођења метка који се налази у оквиру.

Код напред изнетог, суд је правилно прихватио одбрану окривљеног коју је дао на главном претресу и исту довео у везу са налазом и мишљењем вештака балистичара и вештака судске медицине, а везано за међусобан положај окривљеног и оштећеног критичном приликом.

Надаље, правилно је првостепени суд, а што је став и овог суда, када је утврђивао психичко стање окривљеног, исто ценио на основу налаза и мишљења вештака др Стевана Јокића, специјалисте неуропсихијатрије и дечије психијатрије и Николе Атанацковића, клиничког психолога, специјалисте дечије психологије и психопатологије, које је прихватио као стручно и објективно дато, те закључио да у време извршења кривичног дела као и у време обављеног вештачења код окривљеног дијагностикован посттравматски стресни поремећај Ф43.1, као продужен одговор на стресни догађај, да код окривљеног постоје оформљени усвојени манифестни обрасци понашања који представљају део социјално зреле и адаптивне личности, да су могућност социјалног суђења и просуђивања у релацијама очуване, постоји потпуна критичност и увиђавност у актуелну ситуацију, елементи кајања и осуде сопственог поступка, да функционални склоп особина код окривљеног са високом вероватноћом није могао да утиче на извршење предметног кривичног дела, те да је окривљени у време предметног кривичног дела био способан да схвати значај свог дела, био способан да управља поступцима, односно његова урачунљивост је била очувана.

Имајући у виду напред изнето, као и све околности случаја, суд је закључио да понашање окривљеног указује да исти није поступао са евентуалним умишљајем, већ са свесним нехатом, као обликом кривице, који је прописан одредбом члана 26 КЗ и у коме је наведено да учинилац поступа са свесним нехатом када је био свестан да својом радњом може учинити дело, али је олако држао да до тога неће доћи и да ће то моћи спречити. Имајући у виду утврђено стање ствари, правилно је првостепени суд закључио да је окривљени приликом извршења предметног кривичног дела поступао са свесним нехатом који обухвата радњу извршења и последицу те радње. Наиме, чињеница да је у дневној соби дела породичне куће у којој је живео са својим оцем,

извадио свој службени пиштољ, у намери да га одложи у фиоку у својој соби, стиснуо дугне да испадне оквир, повукао навлаку, али је оружје приликом маневрисања нехотично уперило у оштећеног, повукао окидач и испалио један хитац у тренутку док му је био окренут својом предњом десном страном тела, повијен уназад под углом од 15°-20°, а претходно се није уверио да се метак не налази у цеви, иако је као полицијски службеник и обучен за управљање оружјем био свестан да на тај начин може лишити живота оштећеног, олако држећи да до тога неће доћи, погодивши оштећеног у пределу средишне грудне линије у доњем делу грудног коша и наневши му смртоносну повреду у виду прострелне ране срца, због које је убрзо преминуо, све наведено указује на свесни нехат окривљеног, односно како на саму радњу опаљења из ватреног оружја, тако и на смрт оштећеног, јер је окривљени био свестан да услед опаљења из пиштоља може да проузрокује смрт свог оца, при чему је пропуштањем да се претходно увери да се метак не налази у цеви, олако држао да до тога неће доћи, при чему је способност да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, била смањена али не у битној мери.

Стога су супротни жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву, који су истицани током првостепеног поступка, а потом поновљени и у изјављеној жалби - да је окривљени критичном приликом поступао са евентуалним умишљањем као обликом кривице, оцењени као неосновани, будући да је правилно првостепени суд закључио да је окривљени лишио живота оштећеног из нехата, при чему је пре свега пошао од одбране окривљеног, који је од почетка поступка тврдио да је случајно усмртио оштећеног, да је веровао да се у његовом пиштољу не налази метак у цеви, затим узимајући у обзир исказе оштећених чланова породице и сведока који су на идентичан начин описали како личност окривљеног и оштећеног, њихов међусобни однос, понашање окривљеног након овог критичног догађаја, чињеницу да је све до окончања првостепеног кривичног поступка окривљени више пута изразио висок степен кајања због смрти оца, да је психијатријским вештачењем окривљеног констатован посттрауматски стресни поремећај као продужени одговор на стресни догађај и поремећај који се манифестује у епизодама наметања сећања на трауматични догађај и поновним проживљавањем трауме са наглашеним реакцијама страха, поремећаја нагонских динамизама у виду несанице и поремећаја расположења, субдепресивног расположења, напетости, емоционалне лабилности, а да с обзиром да се ради о продуженој реакцији, она се манифестује и много дужи временски период након критичног догађаја, јер је преглед окривљеног у сврху вештачења рађен шест месеци након самог догађаја, где су и тада регистроване психичке сметње, које су се огледале у виду наметања сећања на сам догађај, поново проживљавање трауме приликом самог разговора о догађају, са изменама у сфери вољних и нагонских динамизама (поремећај спавања), као и у виду промена расположења постојања напетости, емоционалне лабилности у виду плакања, што све јасно указује да окривљени не би предузео радњу извршења кривичног дела да је знао каква ће последица наступити, а како је то прописано институтом евентуалног умишљаја.

Имајући у виду све околности критичног догађаја, чињеницу да су окривљени и његов покојни отац живели заједно, били блиски, да раније нису били ни у каквом сукобу, да се породица оштећеног није придружила кривичном гоњењу окривљеног и није поставила имовинскоправни захтев, то је правилно првостепени суд закључио да се не може са несумњивом сигурношћу сматрати да је окривљени пристао на

последницу кривичног дела, односно да се сагласио са наступањем, већ да је олако држао да неће наступити, односно олако је држао да неће наступити смрт оштећеног, с обзиром да се окривљени претходно није уверио да је метак у цеви пиштоља, његово поступање је последица несмотреног и необазривог руковања ватреним оружјем, које је у овом случају довело до трагичног догађаја, али нема доказа о томе да је окривљени извршио опаљење из пиштоља и усмртио оштећеног да је знао да је метак у цеви и да је знао да ће до смртне последице доћи.

Код напред изнетог, правилно је првостепени суд нашао да током поступка није ван сваке разумне сумње утврђено да је окривљени извршио кривично дело убиство из члана 113 КЗ, већ је правилно првостепени суд на утврђено чињенично стање правилном применом закона, нашао да се у радњама окривљеног остварују сви субјективни и објективни елементи бића кривичног дела нехатно лишење живота из члана 118 КЗ, због чега га је за предметно кривично дело огласио кривим, те су супротни жалбени наводи јавног тужиоца, којима се указује на повреду кривичног закона, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о врсти и висини кривичне санкције, а поводом изјављених жалби, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је исти млада особа, да га тешко погађа последица дела, с обзиром да му је сада покојни оштећени био отац, да се оштећени чланови породице нису придружили кривичном гоњењу, да је изразио искрено кајање због извршеног кривичног дела, затим његово држање после извршења кривичног дела, да је раније неосуђиван, док је од отежавајућих околности ценио чињеницу да је исти као полицијски службеник био обучен за руковање предметним пиштољем и да је морао да покаже већи степен опрезности приликом руковања, па је имајући у виду тежину извршеног кривичног дела, степен кривице и све околности случаја, окривљеног АА за кривично дело нехатно лишење живота из члана 118 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредио да се ће се ова казна извршити без електронског надзора, тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у ..., у ул. ..., уз упозорење да ће суд, ако окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, а у коју казну му се урачунава време проведено уз притвору ближе описано у изреци пресуде.

Жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву се указује да је суд преценио значај утврђених олакшавајућих околности, да није у довољној мери ценио отежавајуће околности, да је окривљени извршио кривично дело као службено лице, које је било обучено за руковање предметним оружјем, те је очекивано да се са пуном пажњом односи према оружју којим је задужен, да је његов отац цео живот бринуо о њему и да је осудом на годину дана затвора, без напуштања просторија, суд занемарио циљеве генералне и специјалне превенције.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Зарије се указује да је кривична санкција која је изречена окривљеном престрога, да је окривљени критичном приликом радио десет дана ноћне смене, да је био растројен, како због посла, тако и наведеног јутра због просидбе своје девојке, да се ради о трагичној несрећној

околности којом трагедијом је повређен управо сам окривљени, јер је за оца био посебно везан и одрастао је без мајке, те да окривљени као млад човек и даље трпи стресне и тешке моменте због настанка наведене трагедије, због чега је суд имао могућности да окривљеном изрекне блажу казну.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву и браниоца окривљеног оцењени су као неосновани, будући да је правилно првостепени суд свим околностима на страни окривљеног, како олакшавајућим, тако и отежавајућим, дао адекватан значај, правилно налазећи да се наведеном кривичном санкцијом у потпуности остварује сврха кажњавања, односно остваривање ресоцијализације и утицаје на друге да не врше кривична дела и истовремено и адекватно изражавање друштвене осуде за извршено кривично дело, те остваривање праведности и сразмерности између учињеног дела и тежине кривичне санкције, због чега је наведена казна довољна за остваривање како опште сврхе кажњавања прописане чланом 4 став 2 КЗ, тако и посебне сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, при чему се жалбеним наводима јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву и браниоца окривљеног не истичу неке околности које нису цењене од стране првостепеног суда а које би довеле до другачије одлуке о кривичној санкцији у конкретном случају.

Овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву, које није посебно образлагао, будући да је нашао да се истима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић